

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

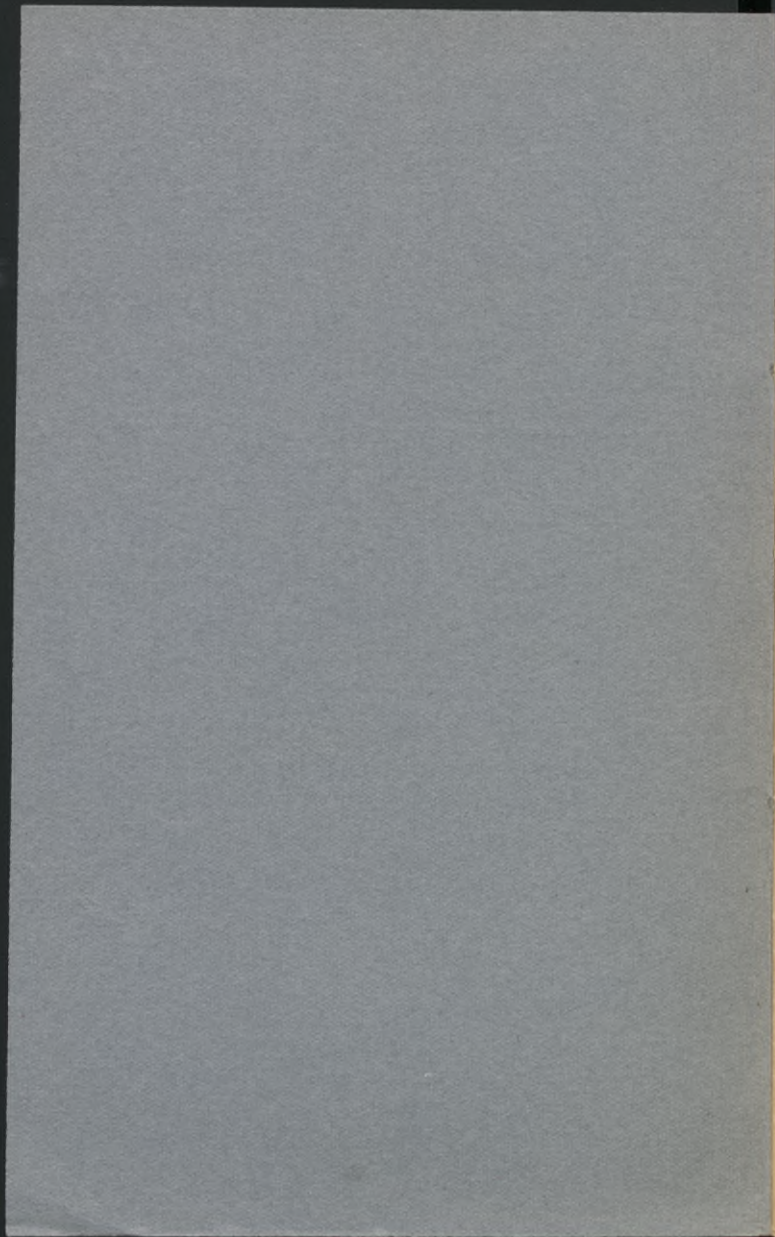
1887
75

Lundberg, A. G.

Huru Jonas beif mykta.

1887.

(Br.) Litt.
No.

Huru Jonas blef nykter.

POEM

af

A. G. LUNDBERG.

*
No. 481
29

KÖPING,
HADAR HALLSTRÖMS TRYCKERI,
1887.

I mörka gränder i en vindskupa
Satt gamle Jonas, en drinkare.
Från unga åren han lärt att supa,
Derpå han tänker så grubblande,
Så tung till sinnet, så trött af åren;
Dock lefde minnet af ungdomsvåren,
Då fridfullt hjerta slog i hans barm:
Nu var han fridlös, olycklig, arm.

Men länge vill han ej hjernan bråka
Med gamla minnen från flydda år.
"Nej, ut jag måste att bröder råka,
Som än vill bjuda mig på en tår!
Ty, bränvinståren är än den bästa;
På gamla åren ej värdt är att fresta
Att blifva nykter", så tänker han,
"Jag är ju redan en gammal man".

Snart uppå krogen vi Jonas finna
 Och utaf alla han kännes der.
 Vid säljardisken står fru—värdinna'
 Som vänligt frågar, hvad han begär:
 "Skall det ej vara en tio dubbel?
 Säg Jonas, svara, slå bort ditt grubbel!
 Har du ej pengar i dag igen,
 Du får på krita min gamle vän."

Vår Jonas satte sig tyst vid bordet,
 Han tömde glaset, som förr han gjort.
 Men se fru Winström tog åter ordet
 Och frågar Jonas, hvad nytt han spört;
 "Har någon talat om blåa bandet
 Och de fatala, som gno kring landet
 Och blott predika om nykterhet? —
 De äro skälmar, som du väl vet."

"Ja, sant, fru Winström, jag nog fått höra
 Om blåa bandet och allt det der.
 Och hvad goodtemplarne äfven göra,
 Men galenskaper det bara är.
 Och hur de skrika, de mig ej narra; —
 Vill modet svika och benen darra,
 Straxt hit jag lunkar och får en tår,
 Och mina krafter jag återfår."

"Du talar sanning," fru Winström säger,
 "Än gamle Jonas har friskt humör;
 Du skall få smaka hvad godt jag äger." —
 Och nu hon bjuder på en likör.
 "Nu får du dricka ur denna droppen,
 Om mun dig slicka — det känns i kroppen.
 Här ser du Jonas, jag ej är snål;
 Och nu vi dricka din egen skål!"

Nu höres kunderna alla ropa:
 "En skål för Jonas vår gamle vän!
 Ty han kan roa oss allihopa;
 Fyll blott på flaskorna här igen.
 Ej någon tänker af oss att sluta —
 Hvad lifvet skänker, man väl skall njuta;
 Och kropp förtjenar ock kropp förtär,
 Än bränvinståren den bästa är."

Snart hörs fru Winström sin stämman höja:
 "Ni måste genast er packa ut,
 Ej fån I längre på krogen dröja,
 Ty klockan tio så är det slut."
 Det muntra skrattet är slut med samma,
 Frun stupar tratten, och ropar: "Anna,
 Stäng dörren genast derutifrån,
 Låt Jonas ligga der qvar i vrån."

Ty se, fru Winström hon ville spela
 Ett litet skälmstycke med sin kund.
 Och så hon tänker: "det skall ej fela
 Jag skall få roligt af hjertans grund!"
 Hon tanken lydde. — På rocken gråa
 Hon genast sydde det bandet blåa;
 "När han uppvaknar, han tror förvisst,
 Att han står skrifven som blåbandist!"

Men saken vänder sig annorlunda,
 Än hvad fru Winström hann tänka på.
 Vår gamle Jonas ej länge blunda,
 Förrän han vaknar och hem vill gå.
 Nu ut han styrer i mörka natten,
 Fastän det yrer inunder hatten,
 Ty alkoholen än verkar der —
 Men efter vanan det hemåt bär.

När Jonas vaknar den andra dagen,
 Han bakom örat med handen tar:
 "Hvar har jag varit? Är jag bedragen,
 Som blåa bandet på rocken har?
 Har under ruset jag löfte gifvit,
 Och der i huset mitt namn inskrifvit —
 Så skall jag hålla mitt löfte då,
 Och aldrig mera på krogen gå."

Nu blef han nykter i många dagar,
 Han höll sitt löfte i barnslig tro;
 Att vara nykter han ej beklagar,
 Nu har han pengar och frid och ro.
 En dag han vandrar, sitt löfte trogen
 Som många andra förbi vid krogen.
 Fru Winström ropar: "du gamle bas:
 Hvar har du varit, kom tag ett glas!"

"Nej, tack fru Winström", nu Jonas svara',
 Jag blåa bandet på bröstet bär;
 Nu kan du gerna ditt bränvin spara,
 Jag är nu skrifven i deras här,
 Med andra seder vill jag nu börja.
 Betala eder för sådan smörja!
 Har jag gett löfte, skall ni få si,
 Jag kan det hålla och nykter bli.

Fru Winström börjar sig nu förklara:
 "Du var på krogen som förr ibland,
 Och då jag tänkte dig narra bara,
 Jag satte på dig ditt blåa band.
 Jag aldrig trodde, men ser med smärta
 Att enfald bodde uti ditt hjerta;
 Kom in du Jonas, jag är ej snål,
 Ännu vi dricka din egen skål."

”Nej tack, fru Winström, nu får det vara,
Har du mig narrat, så var det bra;
Jag är nu nykter, kan slanten spara,
Och mera bränvin vill jag ej ha. —
Slut är begäret, som vill förstöra,
Tack för besväret! — Jag går att höra
På föredraget utaf herr K.
Kom, får ni följa och höra på.”

1001850858

